

LENKA

ĀšterĀ½, 13 zĀĭĀ™Ā- 2022

Byla to chyba. Dozajista nejvĀtĀĭĀ- omyl mĀĉho Ā¼ivota, kterĀ½ jsem udĀl, kdyĀ¼ jsem opustil svoji manĀ¼elku a naĀjeh roĀnĀ-ho synka. Nechci se pĀ™itom vymlouvat na svou tehdejĀĭĀ- nezralost, byl jsem hodnĀ mladĀ½. Bydleli jsme vedle sebe na malĀĉ vesnici, s Lenkou jsme se znali od dĀtstvĀ- a naĀje kamarĀĭdstvĀ- zvolna pĀ™erĀ stalo ve vztah. VĀjichni tak nĀj pĀ™edpoklĀĭdali, Ā¼e patĀ™Ā-me k sobĀ, jednou se vezmeme, zaloĀ¼Ā-me rodinu a naĀje dvĀ domĀĭcnosti se, obraznĀ spojĀ- v jednu.

MnĀ

to vyhovovalo, Lenka byla holka ze starĀĉ Āĭkoly a mĀla zaĀ¼itĀĉ, Ā¼e klukovi, kterĀ½ ji bude jednou Ā¼ivit, udĀĭĀĭ pomyĀĭlenĀ-.

Pak

se to troĀĭku zamotalo nebo uspĀ-Āĭilo, chcete-li, jednou jsme si nedali pozor, pĀ™ecenili vĀ½znam neplodnĀ½ch dnĀ- a neĀ¼ jsme se nadĀĭli, byla Lenka tĀhotnĀĭ. Ani my dva, ani naĀĭi rodiĀe v tom nevidĀĭli Ā¼Āĭdnou katastrofu a prostĀ se uspoĀ™Āĭdala svatba o nĀco dĀ™Ā-v, neĀ¼ se pĀvodnĀ pĀ™edpoklĀĭdalo. Svatba jako Ā™emen, kterĀĉ se zĀĀastnila snad celĀĭ vesnice a na kterĀĉ nechybĀĭla ani rvaĀka dvou sousedĀ, kteĀ™Ā- na sebe odjakĀ¼iva nevraĀ¼ili.

MnĀ

bylo tehdy nĀco mĀĭlo pĀ™es dvacet a jezdil jsem za pracĀ- do nedalekĀĉho mĀsta, Lenka byla o rok mladĀĭ- a prodĀĭvala v mĀ-stnĀ-m obchodĀ. JejĀ- postupnĀ se zakulacujĀ-cĀ- bĀ™Ā-Āĭko bylo pod pĀ™Ā-snĀ½m dohledem nakupujĀ-cĀ-ch sousedĀ, respektive sousedek a vĀjichni nĀĭm tak nĀjak fandili, zĀ™ejmĀ v nĀĭs spatĀ™ovali nĀco jako ideĀĭlnĀ- pĀĭr. Jo, tehdy jsme byli ĀĭĀastnĀ-. ĀĉJĀĉ, vy mĀĭte krĀĭsnĀĉho kluka, ten se vĀĭm povedl... A jak je dobĀ™me, Ā¼e jste mu dali jmĀĉno JindĀ™ich po tĀĭtovi...Āĉ TĀmto a podobnĀ½mi pochvalnĀ½mi vĀtami vĀtali na svĀt naĀjeho synka vĀjichni, poĀĀ-naje naĀĭmi rodiĀi a konĀe i tĀmi dvĀma znesvĀĭĀ™enĀ½mi susedy, kteĀ™Ā- tak Āĭnili kaĀ¼dĀ½ zvlĀĭĀĭ. Jo, jo, tehdy jsme byli jeĀĭtĀ o kousek ĀĭĀastnĀĭĀĭ-.

JenomĀ¼e

pak se mi stalo to, co se obĀas stĀĭvĀĭm nezkuĀĭenĀ½m muĀ¼Ā-m, kteĀ™Ā- jsou pĀ™Ā-liĀĭ zahledĀni sami do sebe a kteĀ™Ā- tĀĀ¼ce nesou, kdyĀ¼ je jejich manĀ¼elky po narozenĀ-dĀ-tĀte zcela pĀ™irozenĀ odsunou na druhou kolej. NejenĀ¼e jsem rĀĭzem pĀ™estal bĀ½t hĀ½ĀkanĀ½m manĀ¼elem, navĀ-c mi pĀ™ibyla spousta povinnostĀ- a jakkoli jsem se to snaĀ¼il rozumovĀ chĀĭpat, a navenek nedat nic najevo, nĀco se ve mnĀ vzepĀ™elo a jĀĭ se cĀ-til ublĀ-Ā¼enĀ½.

Bojoval

jsem sĀĭm se sebou, ale byl jsem slaboch a nechal se zĀĭkat ĀĀtĀĀĭnou nĀĭruĀĀ- svĀĉ kolegynĀĭ EliĀĭky, kterĀĭ mi vynahrazovala vĀje, oĀ jsem byl doma ochuzen. ZaĀal jsem se vymlouvat na fiktivnĀ- pĀ™esĀasy a noĀnĀ- smĀny, spolĀĉhal na LenĀinu dĀvĀĀ™ivost a na to, Ā¼e mĀĭ dvojĀ- Ā¼ivot zĀ-stane utajen. Nu, nezĀstal, nebyl jsem sĀĭm, kdo do onoho mĀsta dojĀ-Ā¼dĀĭ za pracĀ-, kdosi mĀĭ ĀĭmĀ-roval a vzĀĭpĀtĀ- rozeznĀĭ vesnickĀĉ tamtamy. Nechci zde popisovat to, co se rozpoutalo u nĀĭs doma, Ā™eknu jen, Ā¼e neĀ¼ abych pokornĀ stĀĭhnul ocas mezi nohy a snaĀ¼il se napravit vĀje, co se jeĀĭtĀ napravit dalo, zachoval jsem se ĀĉplnĀ opaĀnĀ. PodporovĀĭn svĀ½m ranĀnĀ½m egem a milenkou EliĀĭkou, kterĀĭ zavĀtĀ™ila, Ā¼e by mĀ mohla urvat pro sebe, jsem doma navzdory slzĀĭm a vĀ½hrĀ-Ā¼kĀĭm prĀĭsknul dveĀ™mi a odeĀĭel. NĀĭsledoval rozvod, jĀĭ se stal Āernou ovcĀ- nejen rodiny, ale i celĀĉ vesnice, a klid a mĀ-r jsem nalĀĉzal u EliĀĭky v jejĀ-m bytĀ a v jejĀ- posteli.

EliĀĭka

byla skoro o deset let starĀĭ- neĀ¼ jĀĭ. Byla to rozhodnĀĭ ambiciĀznĀ- Ā¼enskĀĭ, kterĀĭ neuvaĀ¼ovala o rodinĀ, a jĀĭ tak nĀjak vytuĀĭil, Ā¼e se mi u nĀ- nemĀĀ¼e stĀĭt nic takovĀĉho, jako se mi stalo u Lenky. ZĀĭhy potĀĉ, co jsem se k nĀ- nastĀĭhoval,

došlo v našem stájet k v½znamn½m změnám, otevřely se hranice a Eliška usoudila, že se nám bude lince v sousedním městu. Sehnal tam práci pro nás oba nebyl pro ni problém, tak tedy prodala byt, odstoupila se za hranice a má si vzala s sebou jako takového, nu, něco mezi partnerem, maskotem a mým doplněním. Mně tohle uspořádání kupodivu nevadilo a role našou, vášnivou a starostlivou rukou opeřovaného plyšového medvěda mi vyhovovala. Peněz jsme dokázali vydlat dost, šlo se nám dobře, o dovolených jsme sjednali práci sváta a já se zase taktilně egoisticky šel, jestli mi rozumíte.

Tak

to věte, že se mi občas zastesklo po Lence a malém Jindrovi, a bodnul mě osten viny, že jsem se na něj vykašlal. Ale pocit viny jsem tišil nákupem odpustky, pro svého domácího, Lence jsem poslal věc peněz, neč kolik stanovil rozvodový soud a malému děrký, o nichž jsem předpokládal, že mu udělá radost. Za toto svoje šlo jsem byl odměňován buď měně nebo strohými ironickými vzkazy, že si jako nemusím dělat škodu.

O

mnoho let později.

Jak

roky utákal, začalo mi docházet, že jsem udělal práci knou blbost. S Eliškou jsem se měl sice dobře, ale taktilně jsem přiznal ve svém životě a promárnou práci. Moje komunikace s Lenkou postupně dostávala poněkud jiný rozměr, jakoby moji exmanželku opustila nenávist z mého odchodu a ona se na věc dokázala dát pragmatickým pohledem. Anebo tak, což jsem se dozvěděl a jsem mnohem později, jakoby se já podařilo vymanit se z vlivu rodičů a sousedů, kteří mě nenáviděli za to, že jsem pojal jejich sny a představy.

Lenka

mi začala posílat Jindrovy fotky, to mě pak šlo do srdce, protože ten kluk vyrůstal do mé podoby. Dokázali jsme se na dělu radit o jeho vzhledu a plánovat jeho studia. Rozhodl jsem se vstoupit do její myšlívky a navrhl jí, že bych se přijel na Jindru podívat. To však odmítla a nepřistoupila ani na variantu, že by zajeli oni k nám do města nebo že bychom se setkali na neutrálním místě.

AA

teprve mnohem později, když už bylo Jindrovi patnáct, přistoupila na to, že ho posadí na vlak a já si ho vyzvednu. Tehdy jsem viděl Jindru poprvé po mnoha letech a měl jsem co dělat, abych se nerozbrešel, zvlášť když jsem poznal, že nenávidí nejen zrovna, nýbrž i nás proti mé osobě. Prostě to už ve svém věku dokázal brát tak, že to jeho rodičů spolu nevyšlo, šlo kašlat zvlášť a že teď přijel nás, aby se seznámil se svým otcem. Viděli jsme se těmto způsobem několikrát, Jindra později u mě a Elišky dokonce strážil náš stádo kolských přiznání. Podařilo se nám vytvořit takový napětí rodičovsko-synovský a napětí kamarádky vztah, a já se mu snažil aspoň do určité míry vynahrádil to, o čem jsem ho tehdy obral.

Eliška

se navenek tvářela, že má moje kontakty s Lenkou nevadí a vlastní ani nezajímá. Jindru, pokud byl zrovna u nás, brala jako nějakého mého známého, ale já poznal, že uvnitř to vnímá jinak a že šlo říct. Jak už jsem říkal, byla to rozhodně ambiciózní ženská, a tak se začala dít po svém. Jednoho krásného dne mě postavila před hotovou věc, prohlásila, že si vyjednala v½hodně vedoucí místo za oceánem, odstoupila se tam, a že pokud já jsem, má šance jet s ní. Prostě já to se mnou přestalo bavit a správně vytyčila, že raději zůstanu relativně nablízku svého synovi a vlastnímu v Lence.

Po

Eliška ině odchodu jsem se i já odstoupil z města, vrátil jsem se do vlasti a usadil asi padesát kilometrů od svého původního bydliště na malém vsi. Máli jsme

tak k sobě s Jindrou bláhově, vřadili se k ostatnímu a já zaal doufat, že se setkáme i s Lenkou. Leč má naděje byly v tě době marné, ačkoli jsem já to někdy navrhnul, odmítala.

Potom

vjak přišel nejtragičtější den mého života, kdy bylo Jindrovi dvacet let, zabil se na motorce. Na té motorce, o které jsme si tolikrát povřadili, že by ji chtěl mít, já mu to rozmlouval, a kdy jsem viděl, že je to marné, pomohl jsem mu vybrat typ a s opakovaněm varováním, aby byl opatrně, mu na ni finančně přispěl. Čáť jsem ká stá viny za jeho smrt a byl jsem zoufalě.

Na

pohřbu byla podobně jako na našem dřívěšvatbě snad celě vesnice, jen z oněch dvou věně znesvěťeněch sused přišel jen jeden, druhě u něil. A já. Šplně vzadu za věmi jsem jako černě ovce tiě stěl a breěl. Prakticky nikdo se mě nevěmal, věichni to proěvali jako velkou společenskou udělost své vesnice, truchlili a zřrove se tělili na tryznu, kterou uspoříděl Lenka, popijě tam, pojedě a zdrbnou, co se děj.

Věichni

uě Lence odkondolovali a já zbyl jako poslední. Tiě jsem já sevěl ruku a město vysloveně upřmně soustrasti jsem zaěptal: „ŽLenko, milěku, vykašli se teě tady na věchny a pojě se mnou.“ A ona ěla. A uě u mě zřstala.

Lěta

postupně plynou děl, eas přině zmoūdě a odpuťně, pomaliěku směvě věchna ěivotně přkoě a my s Lenkou ěijeme jeden pro druhěho. Daleko od našem někdeě vě vesnice, daleko od minulosti, teě uě doopravdy napoříd. Jan Praěk